

Stou

Palwe-Ohwer

Iggapäwafeks usjukinnitamisfeks
neile waimuswaestele,

fes

Issanda riiki ootwad.

Sa weel isseärranis

mõnned palwed ja laulud haigete
ja surrejatele.

Keis. l. k. P. S. D. k. ———
m. k. k. k. 191 **W. T.**

Sind 10 koppikat.

Tallinnas, 1870.

Trükkitud J. S. Gressfeli kirjadega.

28 (T.M) Sioni 1870

Balwe=Dhwer

Iggapäwaseks usufinnitamiseks neile
waimuswaestele,

kes

Issanda riiki ootwad.

Ja weel isfeärranis

mönned palwed ja laulud haigete ja
surrejatele.

Keiserliku Aualiku
Rm-kogu kink, 1910

W. T.

Tallinnas, 1870.

Trükkitud J. S. Gresseli kirjadega.

Von dem Estländischen Evangelisch-Lutherischen Consistorio wird hierdurch attestirt, daß in nachstehendem Manuscripte nichts wider die heilige Schrift und die symbolischen Bücher der Evangelisch-Lutherischen Kirche enthalten ist.

Reval, Dom, den 27. März 1870.

Gen.-Sup. Wold. Schultz,
Vice-Präses.

N° 335. (L. S.)

Rud. Hörschmann,
Secretair.

Utsjuri poolest lubatud.

Tallinnas, 19-mal Veebruaril 1870.

35850

Pühhapäwa hommiko laul.

Wijil: Mis olled Sinna, armas Jefus, teinud.

Se on se pääw, meil õnnistusfeks seätud,
Kes sedda pühhitseb, saab rõõmsaks tehtud.
Oh lasj' mind, Issand, ka so ette astuda,
Sind palluda.

Sind kiitwad taewa hulga auu laulud!
Ka meie tempel kõllab sinno auust!
Ja meie tänno, meie waimo palwe,
Se tulleb fulle!

Nüüd allandes so ette tahhan tulla,
Sind armastada ja so lapsfeks olla.
Mind aita, et hing Ma peal ainsaks troostiks
Sind wallitfeks.

Sind pallun ma, sa surma ärrawõitja,
Kes wõtsid pattustele armo näita,
Ja patto süüid, kes neid on raskest tunnud,
So hauda pannud.

So wõidu pääw on õnnistusse päwaks
Mailmal, oh et ta ka mul feks olleks!
Auu olgu, Issand! Sinnu surel nimmel
Iggawest, Amen.

W a l w e.

Halleluja! Kiitke Issandat teif waggad!
Halleluja! Tõstke healt ja õiskage teif pühha
rahwas! Mingem temma wärrawist sisse röömsa
lauluga ja kummardagem Temma palle ette
auustamisse ja tännamisse hälege! Sest se on
se pääw, mis Jehowa meie ihhu hingamisseks
ja hinge pühhitsemisseks meile teinud.

Kui meie waene ihhu, mis põrm on, mitme
hädä, mitme willetsusse, risti ja aialikku ello
raskusse al on waewatud ja wäsfind, ning meie
südda mitme murre koorma al rõhnutud ja meie
waim kurwastusses ja ahvastusses rammutu-
maks läinud patto koormat kandes, — oh siis
tõttagem wiwimatta omma Jummalä armo
auujärje jure, kus meie hallastust same, ja armo
leiamä, sel aial kui meil abbi tarwis on; kus
Temma meid omma sõnna läbbi, kui pasjuna
heäleaga, hüab ja wäljasirrutud kättega, kui emma
omma lapsukesse otäb, kus temma omma armo
Waimuga meid meie willetsuses tahhab tröös-
tida, eksitusses juhhatada, murre römustada,
ja teif nutjatte filmapisjaraid omma helde
käega, nende palle pealt ärrapühkida, ning näl-
jatsjed täita hea andidega, üht kallist ja igga-
west warra neile jaggada, kes tedda himmus-
tawad, mis meid siin aialikkult rahhu ja seal
iggawest römu polest täidab.

Wifil: Nüüd paistab meile kauniste.

Nüüd kallis pühapääw on kä,

Õ möda läinud, otjike,

Et wõite Jesust leida.

Sest lätkime nüüd ruttuga

Ta pühha kotta römuga,

Seält wõime Tedda leida.

Senna täna

Meie mele, — sada tele, kes sind nõudwad

Ja So ette palwes jõudwad.

Te heaks maaks mo süddame,

Kus sinnu sõnna seemneke

Wõiks kanda ello wilja,

Et sinnu sõnna kulen ma

Ja teen So tahtmist römuga

Mi warra kui ka hilja.

Anna täna

Omma armu, pühha waimu süddamesse

Meil, kes uskwad Sinnu sisse.

Oh kolmainus pühha, wäggew Jummal
ja armulinne Issa! Misjuggusse palwe sõnna-
dega pean ma nüüd eunaft sinnu pole pöörma
ja so pühha palle ette astuma? et sa mo salla-
jamad mõtted kaugelt ärranääd, ja enne kui
sannad mo kele peale jõudwad, on se sulle teada.
Sepärraft ei mõista ma omma suud lahti teha
Sinnu ees, waid tahhan omma mitme willet-
susse ja waewa läbbi koormatud süddant so
jalgade ette mahha panna. Küil Sa, oh hal-

lastusse Issa, tunned mo süddame kaebamist ja iggatsemist, mis pärrast ta Sinult armo ja abbi püab. Küil Sa tunned temma hädda ja ahhastust, mispärrast ta sinuu pole öhkab ja So järrele hüab. Sest Sinna, mo ainus Poja ja Issand, tead wägga hästi, misjuggused hawad minnu ihhu ja hinge külges wallutawad. EtS Sinnu filmad ullata mo tede ülle, wöi kas Sinno körwad ei peaks mo keige wähhemad öhkamist kuulma? Küil Sa panned tähhele, küil Sa nääd ja watad heldusjega mo hädda ja waewa ja nende libbeda hawade peale, mis sellesinnatse mailma willetsus minnu ihhu külge lönud, ja möistad sedda ahhastust, mis patto kurjus minno hinge peale saatnud.

Sepärrast tahhan ma ommad uled finni piddada mo palwes, ja üksnes omma koormatud süddant So põlwede ette weretada, kõnnelego temma Sulle. Mo süddame hädda tahhan ma So palle ette panna ja omma hinge koormaga So filma alla tulla. Mo süddame willetsus kiskendago waljuste Sinnu taewa pole, ja tungigo üllemist pilwist läbbi So armujärje ette. Ja mo hinge wiggadus hüüdko So hallastusse järrele ööd ja päwad!

Mo raske wallo mo hinge hawade sees olgu mul palwe sõnnadeks ja mo rohked nutto pisfarad olgu mulle tunnistusjeks.

Nenda tahhan ma ennast sel kallil hinge päwal Sinno pole pöörda, ni hawatud ja wig-

gane ihho ja hinge polest, ni haige ja többine ja risti koorma al mahha rõhnutud, tahhan ma So hallastusse silma ette romata ja omma süddant keige murre koormaga ja pattu walluga Sinnu armu sülle wälja puistata. — Olgu mo südda, mis ni mitme willetjuse adraga on läbbikiintud ja kiufatusse raud äkkega lõhki kistud, ning filmapiisaratte wihtmukessega kas- tetud, olgu se kui üks hea Ma, kus Sinno sanna seemneke wõiks asset leida ja iggawesse ello wilja kanda. Te lahti mo waimo kõrwad, et ma kuleksin ja mo süddame ukse, et ma tähhele panneksin ja meles peaksin.

Ja kui ma So armutahtmissse järrele ka ju kõnnega Sind peaksin palluma, sest et Sa isfi olled käsknud palwet teha, ja tootanud ka omma Poja pärrast kuulda, siis ei mõista ma muud, kui Jeesusse nimmel hüda: „Summal olle mo waese pattussele armulinne!“ Amen.

Wijil: Müüd hingwad inimessesed.

Oh kallis pääw, oh tulle,

To rahho süddamele,

Mis waewast wässinude

Ni rasket tööd siin tehhs,

Kui pattu koormat kandes

Du hopis ärra rõhnutud.

Oh kallist ello sõnna!

Mis kulutad mul tänna

Weel armust ueste.
Se kallis taewa willi
Ja pühha waimu ölli
Du maggus pattu hawadel.

Sest pallun ärdaft nuttes,
So armu jure ruttes:
Oh Issand hallasta!
Lasj' omma Waimu Sinna
Mull' süddamesse miinna,
Et wöikjin Sulle ellada.

Pühhapäwa öhtu laul.

Wifil: Müld surnu kehha mattame.

Oh Summal, kelle silm mind näeb,
So wäggi kaitseb, wallitseb
Mind ja mo mõtted, sõnnad, tööd
Siin katsub läbbi päwad ööd.

Kui südda kartes wärriseb
Ja ehmatades kurwaks jäeb,
Et surm wöiks ello löppeta
Weel enne kui siin ärkan ma.

Sest äkki, kurja surma eest
Mind, Issand, hoia armu wäest,
Et parrantud saaks südda, meel;
Seks, Issand, aegg anna weel.

Walwe.

Oh Issand! kui wägga süallune tunnen
 minna ennast, sest ma polle parrako ühtigi sel
 päwal sinnu kituseks teinud, minna ei olle
 Sinno kallist sõnna mitte öiete süddamesse
 wõtnud. Oh Issand, kui mitto patto ollen
 ma jälle tänna So pühha käsjo wasto teinud;
 ma ei olle ennast mitte parrandanud.

Oh armulinne Sünnisteggia, anna mulle
 andeks. Hoia mind sel ööl keige pattu ja kurja
 eest ja las' mo süddant So sees walwada.
 Wõtta omma holeks, oh Issand, mo ihhu ja
 hinge ja keik mis mul on. Te minnuga, mis
 So mele pärrast on, Sinnu kätte annan ma
 omma waimu, oh karjane, Sa tru hoidja, Sa
 olled sedda lunnastanud, Issand Jummal!
 Walwa mo ülle, kaitse mind omma tibadega,
 kule mind, kes Sa ei uinu egga magga.

Keigewäggewam Issand Jummal, nüüd
 tulleb jälle ö ja pimmedus, ja meie lähme
 hingama. Meie hüame ja küssendame Sinnu
 pole, wõtta meid omma warju ja kaitsemisse
 alla, et meid ö pimmedus egga surm ei wõi
 hirmutada, olle meie ümber kui üks tulline
 müür ja kingi meile ikka sedda armu, et meie
 kui walgusse lapsed leitud ja hoitud saaksite,
 sedda pallume meie Issanda Jesusse Kristusse
 pärrast, Amen.

Selsammal wiil.

So warju al ma hingan nüüd,
Mul olgu andeks antud süüd,
Et kohhe, kunni ärkan ma,
Sind Jummal, wõiksin tännada.

Esmaspäwa hommiku laul.

Wiil: Kes Jummalat ni lasseb tehha.

Nüüd lähhen, Issand, omma töle,
Keif annan uskus holeks Sull.
Se läbbi römusta mo mele,
Et önnistad siin waewas mull'
Keif murret, higgi, tööd ja nön,
Siis kidan ma So nimme au!

Kui kannatust pean waewa läbbi,
Oh Jummal! ilmas öppima,
Mis Sa mul saatnud, ei te häbbi,
Ei wõi mind Sinnust lahuta;
Sa jääd mo abbi, warjupaif,
Sest ollen rahhul, önnelik.

Palwe.

Önnista, Jummal Issa, kes sa meid olled
lonud, kes Sa mitte ühte loma laiskussele,
waid töle olled seadnud, önnista iggäühthe om-
mas kutsmisses. Sinna, kes Sa keif mailma

wallitsed, wallitse ka meie armsaid wannemaid ja üllemaid ja olle nende jures omma wäe ja tarkussaga.

Ünnista meid, Jummal Poeg, kes Sa meid olled lunnastanud, wötta meie pattu hulka, mis meie minnewal näddalal olleme teinud, meist ärra, ja anna meile omma rahho.

Ünnista meid Jummal pühhawaim, kes sa meid olled pühhitsenud ja ristnisses ueste sünnitanud. Po meile üks puhhas südda ja uenda meie mele waimu, et meie ühtigi kurja wannast ue näddali süsse kasa ei to, waid sedda wanna innimest enneste sees surretame. Ja kui meil kellegil sel näddalal wiinne tund peaks tulles, siis aita tedda sel kibbedal tunnil, öppetä tedda wõtlesma wiimse waenlasse wasto ja kingi temmale Jeesuse Kristuse sees rahhu.

Se kolmainus Jummal olgu ja jägu meie jure iggawest.

Jummal olle meile armulinne, ja anna meile omma jummalikku önnistust!

Oh sa wagga tru Jummal ja taewane Issa, minna kidan, tännan ja auustan Sind süddame pöhjast, et Sa mind minnewal ööl olled lastnud julgeste ja rahhuliste hingada, ja omma isjaliku armastusse läbbi mind jälle hea terwise jures olled lastnud üllestöusta. Minna pallun Sind süddamest, wötta mind ja keik waggad ristiinnimesjed tänna ja iggapääw keige kahju ja kurja eest armulikult hoida. Sest ma

annan ihhu, hinge, süddant, meelt ja möttet,
keif mo teggu ja ellu, mo sissetullemist ja
wäljaminnemist Sinnu jummaliku kaitsemisse
alla; So pühha ingel olgu mo jures, et mul
ühtegi õnnetust ihhu egga hinge polest ei sünni.
Sedda kingi mulle Jeesusse Kristusse sinu
armsa Poia pärrast, Amen.

Selsammal wiisil.

Oh õnnista mo tööd ja teggu,
Mi kui Sa olled lubbanud,
Ja uenda mo ellu rammu,
Mis usklikkutel tootud,
Siis Sinnu kartus, armastus
Du minnu süddames ja suus.

Esmaspäwa õhtu laul.

Wiisil: Müüd hingwad innimesesed.

Kuis targaste, oh Loja,
Sa ellu, õune toja,
Meil seadnud päwad, ööd,
Et tööd sin wõime tehha
Ja kui sest wässib kehha,
Ka hingamiseks ööd meil tood.

Sest ellu waewa murred,
Mi wäikesed kui sured
Müüd pannen kõrwale,

Ja Jesu hawu heidan,
Kus õnnist rahhu leian,
Siis ärkan ue rammuga.

P a l w e.

Keige wäggewam tru Jummal, minna tän-
nan Sind, et Sa mind ja mo ommaksid sel
päwal ni armulikult olled hoidnud, ja keif õnne-
tust meist ärrapöörnud. Minna tahhan nüüd
Sinnu nimmel hingama miina. Anna mulle
andeks, armas Issa, keif minnu pattud ja ülle-
astmised, misga minna Sind tänna teadwalt
ehk teadmatta ollen wihhastanud. Anna mulle
ühthe rahhulist ööd ja waikist hingamist. Sa
Israeli hoidja, kes Sa ei magga egga uinu,
walwa minnu üle. Jä minnu jure, sest öhtu
jõuab ja pääw wereb. Anna mulle omma
armja kaitaja Ingli, et ta kui tulline müür mo
ümber olleks, et kurrat kahju mulle ei saaks
teha. Olle Sa pimmedusses mo hinge wal-
gus, et ma ehk kül pimmedusses maggan, siiski
ei karda. Wotta omma holeks keif mo om-
maksed, mo söbrad ja naabrid. Anna, oh tru
Issa, ühte waikist ja rahhulist ööd ka keige
nendele, kes walwawad haigusses, süddame
wallus, häddas ja kiusatusses, ei ükski ilma
Sinnu hallastusfeta ommas hinge wallus hin-
gamist ei leia.

Ärrata mind ülles omma nimme kitufeks ja
öppetä mind Sinnu tahtmissse järrele ellama.

Ja kui ma üksford iggaweste ommad filmad
finni pannen ja So hallastusse sees hingama
lähhen, siis ärrata mind sel juREL üllestõus-
missse päwal iggawesse ellule, Amen.

Selsammal wiisil.

Kui wiimne õhtu jõuab
Ja surm mind ilmaft nõuab,
Ei ma siis wärrise,
Waid pannen röömsas rahhus
Mo filmad finni uskus
Ja lähhen waitse hauasse.

Teispäwa hommiku laul.

Wiisil: Ma tännan Sind, et olled mind.

Mo essimenne tundminne
Nüüd olgu kitus, tännu
Se Issa wastu järgeste,
Kes saatnud mul nut ellu.

Kui hingasin ma kaitsematta
Siin omma abbi polest,
Siis sinnu Ingliid armuga
Mind hoidnud ommast holest.

P a l w e.

Oh Issand Jeesus Kristus, sinnu nimmel
tahhan ma waene pattune nüüd üllestõusta,

kes sa mo eest risti lödud ja surnud, kes sa mind ristisambas omma kalli werrega olled lunnastanud, hoia mo ihhu ja hinge, ja kinnita mind keige hea töle, ja olle mo kaitstja. Oh Issand, sa ainus mailma Önnisteggia, so pole töstan ma jälle omma süddant ja tännan Sind, et sa mind omma põhjatuma hallastusse ja armu läbbi sel ööl jälle kurjawaimu kawalusse ja wöimuse eest olled hoidnud. Issand Jeesus! sa olled mo ainus warrandus, mo önnistus on Sinno käes. Minna ei tea ka mitte muud abbi, ei taewas egga ma peal, kui Sinna üksi. Sepärrast pallun ma Sind, Sinno ärrarakimatta libbeda kannatamisse ja surma pärrast, mis sa armas Jeesus minnu waese pattusse eest surest armastussest kannatanud olled, et sa wöttaksid mulle armulinne olla, ja mind ka tännasel päwal ja keigil ellu aial önnistada ja hoida keige kurja eest, selle sinnatse waewalisse ellu sees, kunni sa mind omma iggawesse rõnu ja önnistusse sisse surest armust wiid. Keik sedda pallun ma Sinnu pühha nimme pärrast, Amen.

Wisiil: Oh wagga Jummal, kes.

Uht wagga süddant mull,
 Oh Issand, armust anna,
 Mis paltwes põlleb Sull'
 Ja kuleb Sinnu sõnna.
 Seks mind siin kinnita,

Se tulleb üksi Sullt,
Mis isji ma ei sa,
Mind aita illewelt.

Üht tarka süddant mul
Oh Issand, isji anna,
Mis Sinnu õppetust,
Kui kallist taewa manna
Siin ennam armastab,
Kui warra, rikkust, auu,
Mis omma nõdrust näab
Ja otfib Sinnult nõu.

Teisipäwa õhtu laul.

Wifil: Nüüd hingwad inimessed.

Nüüd rahhu langeb jälle
Sealt taewast ilma peale,
Toob kallist, waitist yöd.
Saab ilma waew meist lõpnud
Ja peästja taewast tõtnud,
Siis lõpnud keik mailma tööd.

Mul on need päwad, tunnid
Keik Issa armu annid,
Kus ristis römu saan.
Ni Issand mo peal watab
Ja mind siin ellus sadab,
Et õnsaft ellu lõppetan.

W a l w e.

Ma pallun Sind, Issand Jeesus Kristus, et ja wöttad sel wöl mo jures olla, ja et ihhu maggab, siis lasse mo süddant so sees walmada, et ma ikka Sind ommas möttes hoian, ja keif kurja wihtan. Sinnu pühha Ingel hoidku mind, et kurri wain wöimust mo ülle ei sa, et ja Issand üksi mo jures olled, wötta ka omma armu kaitsmisse alla keif mo ommaksed, ja hoia neid keige kurja eest.

Oh iggawenne hallastaja ja rikkas Summal, kes sa ommast jurest hallastusjest mind jälle jedda päwa terwelt olled lastnud lõppetada, ma tännan Sind keigest süddamest selle armu eest. Ja et ma parraku mitte jedda päwa Sinnu kituseks ja auuks ja omma liggemesse kasjaks ei olle prukinud, sest et mo hukka läinud südda ennem kurjale kui heale walmis on; sepärrast aita Sa, tru Summal, et minna, kes ma pattu sees sündind, omma pattu tunnen. Öppetä mind, et ma saggedaste omma surma peale mötlen ja ennast se wastu tössises meeleparrandamisses walmistan, et kui ta tulleb, ma önsast siit willetja mailmast wöiksin lahkuda ja keige usklikudega taewaliku paradisi jada. Agga oh Issand, ni lauta kui ma weel siin pean ellama, wötta mind omma keige wäggewama kaitsmisse alla, ja hoia mind keige hinge ja ihhu lahju eest Jeesusse Kristusse pärrast, Amen.

Selsammal wiisil.

Sest hingan ma nüüd rahhus,
Küil kaitseb mind mo Jeesus
Sel waitfel rahhu ööl.
Mi önnist ellu otsa
Mull' auna, et ma kohtu
Ei ja, — waid jäen So parral kael!

Kesknüeddala hommiku laul.

Wiisil: Mo siiddamest ja melest.

Oh pühha wäggew Jummal,
Kes ellad taewa sees,
Ma waene arg ja ruumal
Nüüd seisau Sinuu ees,
Sind tahhan tännada,
Et Sinuu armu wäest
Ma ellan jälle uest
Sel päwal römuga.

Oh minnu hinge kaitseja!
Ma lodau Sinuu peal;
Ei wõi ma enuast aita
Sel wäewa ellu teel.
Siis ollen önnelik,
Kui se mo röömsam mötte,
Et annan end so kätte
Siin igga filmapilk.

W a l w e.

Önnista mind, oh Jummal Issa, kes sa mind olled lonud, önnista mind Jummal Poeg, kes sa mind olled lunnastanud, önnista mind Jummal pühha Wain, kes sa mind olled pühhitse nud, Amen.

Oh keige wäggewam hallastaja Jummal ja armulinne Issa taewas, et sa mind sel ösel olled kaitse nud ja sedda päwa jälle nähha laste nud, se eest annan ma Sulle süddame põhjast kitust ja tännu, ja pallun Sind, armas taewane Issa, hallasta jälle sel päwal mo peale, anna mulle omma pühha Waimu, kes mo mõtled ja sõnad wallitseb, et ma wõiksin head nõuda ja kurja mahha jätta, et ma sesinnatse kurja mailma sees nenda wõiksin ellada, et ma sedda iggawest Issamaad wõiksin pärrida. Sedda aita mind omma armja Poia Jeesuse Kristuse pärrast, Amen.

Selsammal wiisil.

Dest kinnita mind röömsast

So tahtmist tehha siin,

Ja tröösti isfi armsast,

Kui tulled rist ja piin,

Et selle ilma rööm

Mind lahjuta wõi Sinnust,

Se olgu tuntud minnust,

Kui hirmus pattu koorm.

Kesknäddala öhtu laul.

Wiil: Nüüd hing'wad innimesesed.

Nüüd päwa walgus löpnud,
Ja ö meil jälle tõtnud,
Kus rahhu unni meil
Uut rammu jälle andes,
Keif päwa tööd meilt wöttes
So filmad kinui wäntab.

Kus on mo ön ja ellu,
Kust tulleb hingel tullu,
Kes murres römustab?
Kes walwab kui ma maggan,
Ja ellu teel mind sadab? —
Se on mo Issand Jesufe.

Palwe.

Se risti lödud Jesusse Kristusse nimmel lähhen minna nüüd maggama. — Sa Israeli hoidja, kes sa ei magga egga uinu, hoiä mo ihhu ja hinge. Nüüd on keif pinmedaks mo umber jänud, agga Sa, oh Issand, lasse omma palle walgust mulle paista ja olle mulle armuline. Nüüd unnustan ma murre ja waewa, agga anna armust, et ma Sind ka maggades ei unnustaks. Issand pühhitse mo rahhu ja puhhasta mo süddant, olle sa mo rööm!

Minna tännan Sind, armas Issa, keige nende hea teggemiste eest, mis Sa mulle sel

päwal olled teinud. Ja pallun Sind, hoia mind ka sel ööl keige kurja ja kahju eest, et ma Sinnu sees wõiksin julgeste hingada. Anna mulle sedda armu, et ma wõiksin jälle röömsast üllestousta ja Sinnu pühha nimme kita ja tännada, Jeesuse Kristuse meie Onnis-teggia pärrast, Amen.

Selsammal wiisil.

Peab maggaminne mulle
Ut rammu andma jälle,
Siis uinun maggusast.
Kui agga surm mul tulleks,
Eks Jummal siiski olleks
Ka surses minnu Issand töest.

Neljapäwa hommiku laul.

Wiisil: Mo süddamest ja melest.

Mo süddamest ja hingest
Sull' Issand kitust toon,
Et ollen ärkand unneft
Ja Sinnu heldust nään.
So pühha troni ees
Nüüd kummardan So pole,
Oh kule minnu heale!
Kui pallun Jesu wäes.

So surest hallastusseft
Sel ööl mind kaitsnud Sa,

Et haigussest ja murrest
 Sain rahhul hingada.
 So kallis Issa arm
 Mull' saatnud unne läbbi
 Ut finnitust ja abbi,
 Kes ollen waene põrm.

Palwe.

Oh kolmainus pühha Jummal, Sinnu kätte annan ma omma hinge ja ihhu nüüd ja iggawest ja ma tännan Sind süddamest, et Sa mind sel ööl ei olle kurja wainu osfaks jätnud, waid olled mind omma kaitsemisse alla wõtnud ja nüüd jälle terwelt lastnud üles-
 tõusta. Kuidas pean ma Sulle sedda tasuma, kuis pean ma Sind se eest kiitma? — Ma tahhan Sulle ühte rusjaks pekstud süddant tua pattu kahhetsemisega. Wõtta sedda armulikult wastu ja pesse mo pattud, mis werripunnased on, mo armsa Önnisteggia werrega lummi-
 walgets. Oh aita ka, et ma tänna ja igga-
 pääw walmis olleks, sest et ma mitte ei tea, mil Sa tulled, kuddas, ehk kus Sa mind ärra kutsud, et ma wõiksin iggawest rõmu pärrida, sedda anna mulle armust oh Jummal.

Kidetud olled Sa, oh tru Jummal, kes Sa omma kõlwatuma jullasele (ümmandajale) minnewal ööl ni palju head olled üles näitnud. Ma tõstan ommad silmad üles nende mägedede pole, kust mo abbi tulleb; mo abbi tulleb Iss-

sanda jurest, kes taewast ja maad on teinud.
Oh Issand Jummal, ärra unnusta mind mitte,
ära jätta mind mitte mahha. Walgusta
mo filmad, et ma ei käi kurja te peal ja peasta
mind keigest pattust. Sull' olgu kitus, oh
Issand, Amen.

Selsammal wiisil.

Sest Amen röömsast laulan,
Ei karda ühtige.

Mo Jummal kuleb palwed,
Mind aitab heldeste.

Et keikis, mis ma teen,

Ra sega rahhul ollen,

Mis Issand saatnud minuul,

Siis temma abbi nään.

Ueljapäwa öhtu laul.

Wiisil: Nüüd on se pääv jo lõppenud.

Te-käiad siin keik olleme

Ja waewast koormatud,

Sest nuttu orrust ruttame,

Et same peästatud.

Üks te täis hädda, willetsust,

Mis wässind reisja käib,

Kül lodab, otsib ikka sest,

Mis waewal otja teeb.

Ei siin ei olle Issa=ma,
Ei rahhu kuskil pool,
Waid agga taewast leiame,
Mis rahhu sadab meil.

Ei leita ial önnne siit,
Mis trööstiks süddant teal.
Se on üks pat ja kurjus keik,
Mis on mailma peal.

Palwe.

Tännu Sulle, oh tru Jummal! So armu ja hallastusje eest, mis sa sel päwal mulle olled ülles näitnud, et ma kül üks waene pattune ja mitte wäärt ei olle, et ma so lapsesks saaksin nimmetud. Agga ma tean, et So hallastus on wägga suur, palju surem kui minnu ja keik mailma pattud. Ma tunnistan Sulle keik omma pattud ja ülleastmised, mis ma tänna pääw ja keige omma ellu aial ollen teinud ja pallun Sind, anna mulle armust keik andeks ja wotta mind wastu ommaks lapsesks. Anna mulle omniad pühhad Inglid kaitsejaks, et nad mind sel ööl keige õnnetusse, ihhu ja hinge kahju eest wöttaksid hoida. Sinnu holeks annan ma ennast ellus ja surmas, lasse mind iggawest So ommaks jäda, Amen.

Selsammal wiisil.

Oh Issa, peasta heldeste
Meid keige waewa seest;

Ja süski Sinu tahtminne
Siindku So armu wäest.

Kui meie agga lotuses
So sõnna hoiamme,
Siis tulled omma armu wäes
Meid peästma peage.

Se töe Wain siis tulleb mull'
Seält taewa walgusfest
Ja ille haura näitab meil
Auu, wöidu, kronilest.

Rede hommiku laul.

Wijil: Nüüd paistab meile kauniste.

Alo wain, nüüd ennast üllenda!

Siit taewa wöidu lauluga,

Kus Inglise kütwad Lojat.

Ka Sind on temma feia loond

Ja targa wäega ette toond,

Sind omma riki wötnud.

Issa, Issa!

Ni Sind hüda ja Sind tunda, auustada,

Mis wöib sellest üllem olla?

Mis kalli waitse murrega

So film mind kaitseb armuga

Mo ellu teel ni armjast!

Sa tead, et nödrad olleme,
Kui lapji sadad heldeste,
Et wöinnust same röömsast.
Issa, Issa!
So peal lodan, abbi otan, kui laps Sinnust
Langen ma, — Sa aitad armust.

Kui ellu römu karrika
Mull' seggad wahhest sappiga,
Ei ja se kahjuks mulle.
Ja kui on kurwad tunnid kä,
So Waim siis liggi minnule,
Mind trööstib heldest jälle.
Issa, Issa!

Kui mult hädda jaggedaste römu wöttab,
Siis mo usf So peale watab.

W a l w e.

Sinnu nimmel, Sa risti lödud Issand
Jesus Kristus, ollen ma waene pattune praegu
ülles tõusnud, kes Sa minnu eest risticambas
sedda keige wallusamat surma olled kannatanud
ja omma falli werrega mind keigest kurrati
wöimusest lahti ostnud. Wallitse mo süddant
omma pühha Waimu läbbi, hoia mind ommas
jummalikus armastusses, pesse mind puhtaks
keigest minnu pattudest ja wi mind wimaks
siit hädda orrust Sinnu iggawesse römu ja
auu sisse, oh tru Dünisteggia Jesus Kristus,
mo ainus troost, lotus ja ellu, Amen.

Selsammal wiisil.

Siis kui mo jüddant annan Sull',
Saab igga wallu järrel küil
Mind üksford So auu töstma.
Pea hädda orrust peäseme
Ja röömsast taewa lähheme,
Seal saan keik ärra mõistma.
Issa, Issa!
Siis wast tunnen töest ikka Siinnu nõu,
Wägga röömsast nään So auu.

Rede öhtu laul.

Wiisil: Oh leinagem ja kaebagem.

Au Issale, kes heldeste
Nlut rahhu ööd meil sadab,
Mäl mo wäsfind ihhuke
Maggusaste hingab.

Siis enne weel, mo waim ja meel,
Mõttele, kes so eest walwab,
Keik so päwad tunnid loeb,
Nende römud arwab.

Palwe.

Oh keige wäggewam armulinne Jummal,
kes Sa olled ütelnud: „Hüa mind appi häd-
das, siis tahhan ma find peasta,“ ma pallun

Sind, hallasta mo peale ja anna mulle mo pattud andeks. Anna mulle omma pühha Waimu, kes iggal aial mo süddant taewaliku troostiga täidaks. Ma maggan ehk walwan, siis aita mind. Sa wöid keik tehha, Sa olled Jummal ja Issand ülle keige. Keik on Sinnu käes. Mötle omma sure hallastusse ja mötle omma armsa Poia Jesusse Kristusse peale, kelle läbbi ma Sinnuiga leppitud ollen, temma pärrast olle mulle armulinne, tänna ja iggal aial. Ja kui se peaks ollema, et ma So issalikku tahtmisse järrele, ka risti ja õnnetuft peaksin kannatama, oh siis anna mulle sedda troosti, et ilma Sinnu tahtmata, oh Issand, mulle middagi ei sünni. Sa olled, oh Issand, keik mo juukses mo pea peal luggenud, miks pärrast peaks ma kartma? Ma ellan ehk surren, siis ollen ma Sinnu, Amen.

Seljamal wiisil.

Kui tulleb surm, siis Sinnu arm
Mind keigest waewast päästku,
Ja mind Sinnu Issa förm
Pörmust taewa tõstku.

Laupäwa hommiku laul.

Wiisil: Jummal ma ja taewa Poja.

Ritus Sulle, et ma ellan,
Issand, wötta wastu mind.

Unnest ärkand, röömsfast laulan,
Aunstana ma kõrgest Sind,
Et So palle ka sel ööl
Paištunud heldest minnu peal.

Kui saan üksford lõppetama,
Ellu teed siin ilma peal,
Ja siit langen surmia, hauda
Iggawessjeks seemneks Sull,
Siiski selle pitkal ööl
Saab mo täht Susst hoitud weel.

Ei üht päwa arwa tühjaks
Jummal, kes mull' ellu loond,
Mis on seatud minnu elluks
Ja on Issast loetud.
Mita walwada, et ma
Ühtgi neist ei kanta.

Palwe.

Oh Sa tru Issa taewas, kuddas wõiksin
ma Sind küll kita ja tännada, keige nende
heateggemiste eest, mis Sa mulle mo ellu aial
kunni seia sadik isjalikult olled ülles näitnud.
Minna waene pattune ei jõua Sind küll öiete
kita; sest ma ollen lihha ja werri, mis muud
ei te kui kurja. Sa näitad mulle igga pääw
ni palju head ülles ja isseärranis kui Sa sel
öööl mitte mo kaitstjaks polleks olnud, siis olleks
kurrat mulle wõinud palju kahju tehha, et ma

mitte ei olleks wöinud ni röömsaste ülles
töusta; agga So armu kaitsemisje läbbi ollen
ma hoitud. Ma pallun Sind süddamest, näita
mulle ka sel päwal omma armu ja wötta mind
ihhu ja hingega omma holeks iggal aeal, Amen.

Selsammal wiisil.

Et ma ellan, aita Sinna,
Et üht päwa asjata
Siin ei olleks elland minna,
Waid et täielikkum ma
Iffa ennast uendaks
Ja So sarnatsjeks ka saaks.

Laupäwa öhtu laul.

Wiisil: Oh Kristus, walgus olled Sa.

Mi nobbedaste kadduwad
Need päwad ja need näddalad,
Se näddal on nüüd lõppetud
Ja uus ka pea hakkatud.

Tru Jummal! tännu Sinnule,
So abbi olli häddas kae.
Ni mitmel wiisil aitnud Sa
Meid iggal päwal armuga.

Kui pimmeduses ollime
Ja julgest pattu teggime,

Ka siis Sa andeks andsid neid
Ja juhatafid jälle meid.

Eks lähemale surm ei sa
Meil iggajähe tunniga?

Se wiimue meil on teadmatta
Kül jedda tead ükspäinis Sa!

Kui se tund meie kätte saab,
Mis meid siit ilmast lahjutab,
Siis süna, kus on Jeesus ka,
Meid pärrast surma juhata!

Seäl on keif önnistus siis kä.
Seäl ennam mitte pääw ja ö
Ni kui siin ma peal wahhetab;
Seal Jeesus issi walgustab.

P a l w e.

Jssand! kelle nimmel ma jedda päwa ja
möda läinud näddalit ollen hakkanud, tahhan
ma jedda ka lõppetada.

Jssand Jummal, hoia mind, Jssand Poeg
mo Önnisteggia, kaitje mind, Jssand Jummal
Pühhawaim, walgusta mind!

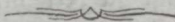
Oh Sinna pühha kolmainus Jummal!
Jssa poeg ja Pühhawaim, So kätte annan ma
omma ihhu ja hinge ja keif mis mul on, hoia
neid, et kurrat ühtigi kahju neile ei wõi teha.
Walgusta mo süddant, et ma tunda wõiksin,
mis hea ja kurri on. Kustuta keif mo pattud,

mis ma sel näddalal teadwalt ehk teadmatta Sinnu wastu ollen teinud ja aita, et ma üht nut, Sinnu melepärralist ellu wõiksin hakkata, Sinnu pühha nimme kituseks ja omma hinge õnnistusseks.

Hallastaja Jummal ja Issa, tännu ja kitus olgu Sulle, et Sa mind mo ellu aial ni isjalikult olled hoidnud keige ihhu ja hinge õnnetusse eest. Ma pallun Sind, katta kinni mo pattud ja ärra mötle nende peale; wötta mind sel ööl omma isjalikku kaitsmisse alla ja lasse mind rahhuliste hingada. Ja kui mo tunnike tulleb, siis wötta mind wastu, oh Issand, sest ma ollen So pärralt, Amen.

Wijil: Tulge, ristiinnimesjed.

Lapselikult Sinnu ette
Issand Jummal, astun nüüd,
Hallastades mo peal wata,
Anna andeks rasked süüd.
Kule, kui ma pallun Sind,
Uskus kinnita ka mind!
Diget ellu lotust anna,
Ja mind wiimselt taewa kanna!

Haige innimesse palwe.

Oh hallastaja Jummal! Ma tunnen, et mo ellu ots liggemale jõuab, sepärrast tahhan ma ennast Sinnu kätte anda. Sa olled minnu ellu Jesand. Kui ellan ehk surren, siis ollen ma Jesand, Sinnu pärralt. Ma tahhan ellus ja surmas üksi Sinnu pole hoida ja kui leit mind mahha jätwad, siis olled Sa, Jummal, mo süddame troost. Tännu olgu Sulle So jummalikku armastusse eest, et Sa keiges häddas mo abbi olled olnud. Kui waitne on se rahhu, mis minnu hing saab! Mis peaks mind keelma taewa samast? Minna ollen Jesusse werre läbbi pattude andeksandmist sanud, Ta on mind ommaks lapsiks wastu wötnud. Ma ollen Sinnu pärralt, oh Jummal! ellus ja surmas, ärra lahku mitte minnu ärra, kui minnu wallu sureks lähheb, siis hallasta mo peale oh Jummal! ja aita mind mo häddas. Anna et ma uskus siit ärra lahkun ja wötta mo hinge wastu iggawesse rõnu fisse, Amen.

P a u l.

Wifil: Oh Jeesus, Sinnu wallu.

Ma tahhan röömsast miina
Siit kurja ilma seest
So jure taewa süna,
Oh Summal, iggawest.
Mis wõiks mind kurwastada?
Seal nään ma Jesufest,
Kes wõtnud armastada
Mind enne sündimist.

Ta minnu raskes wallus
Mind hüab hallasdes:
Oh tulle maitse rahhus
Mo werre hawades,
Kui maggus hingaminne
Sull' risti järrele,
Ja rönu öiskaminne
Du taewas järgeste.

Ja elluramatuse
Sa olled kirjutanud
Mo nimme Jeesus isse,
Kui Sa mind lunnastand.
Ei wõi ma hukka sada,
Kui Sinna kaitset mind,
Waid tahhad juhhatada,
Et taewas leian Sind.

Surreja õhkamissed.

Issand Jeesus! Sinnu kätte annan ma omma waimu, wõtta sedda wastu, sest Sa olled üttelnud: „Kes minnu jure tulleb, sedda ei tahha ma mitte ärra lükkata“. Wõtta mind wastu Sinnu iggawesse rõmu sisse.

Kinnita mind, sest ma ollen nõdder, kergita, kui se So tahtmine on, minnu wallu ja aita mind õnsaste surra.

Sinno sees, oh armulinne Jummal, ollen ma rahhul, sest Sa olled mulle palju head teinud. Olle, oh Jummal, mulle armulinne sel wiimisel tunnil. Jummal olgu kidetud, ta tulleb, se õnnis surma tund, kes mind keigest häddast peästab.

Süddamest armastan ma Sind oh Issand, ja kui ma kül kõnniksin pimmedas surma orgus, ei karda ma ühtigi õnnetust, sest Sa olled mo jures.

Issand! Sa olled öölnud: „Kes ärra wõidab, Se saab ellu kroni pärrima.“ Aita siis mind, et ma ka ärra wõidan Sinnu nimmel. Sa ellad, mo Dnnisteggia ja ka minna pean ellama. Iggaweste saan ma So jures ollema ja Sinnu auu näggema, se on mo troost sel rasfel tunnil. — Ma wõitlen, aita mind oh Jummal! sedda wõitu lõppetada! — Minnu ihhu surreb, agga mo hing mitte; waim lähhab jälle Jummalala jure, kes tedda on annud.

Halleluja! pea ollen ma seäl! Halleluja!
mo önnistus on liggi! Halleluja! need wiim-
sed wallu tunnid on pea Kristusse läbbi wöi-
detud, Amen.

Wifil: Jesus peästnud olled Sinna.

Jah mo Issa, minna tullen,
Kui mo südda külma's saab,
Siina, kus need waggad mulle
Armus wastu ruttawad.

Wäsfind selle ilma waewast,
Sinnu jurest, Issa taewast,
Leian rahhu, hingamist,
Näen mo kallist Jesukest.

Palwe ühhe surreja eest.

Keige wäggewam armulinne tru Roja ja
Issa, meie pallume Sind Sinnu ärraräkimatta
hallastusse pärrast, jahhuta sedda lahkuwat hinge
temma surma häddas! Aita tedda omma sure
armu pärrast, et ta pea wöiks ärra wöita sedda
wallu aega. Hallastaja Issa, wi tedda pea
iggawesse römu sisse. Pühha hallastaja Önnis-
teggia, ärra jätta tedda mitte mahha temma
surma häddas! Ka temma eest olled Sa omma
werd wallanud. Hallastaja Önnisteggia! mötle
ta peale. Olle temmale armulinne, ärra jätta
tedda mitte mahha ta wiimses häddas. Oh

Jesus Kristus Jummal Boeg, heida armu ta
peale, Sinnu surma ja werriſe higgi pärraſt
aita tedda. Meie waesed pattuſed pallume,
kule meid Iſſand Jummal, anna temmale pea
rahhu, anna temmale iggawest ellu ja rahhu,
Amen,

Surnu jures laulda.

Wiſil: „Walwage!“ on meie Koja.

Halleluja! Amen, Amen,
Niiüd magga önfafte ſelle nimmel,
Kedda Ma, taewas kummardab.
Niiüd ſo ellu te on kaidud,
Hing önfafte Jezu jure läinud,
Kes kroniga Sind ehhitab.
Niiüd Iſſa troni ees
Ja wöidu palmid käes
Kidad Jezuſt,
Kes werrega
Sind lunnastab
Sull' taewa römmu walmiſtab.

Dh mis walgus paistab Sulle,
Kui ellu pääw ſurma ö' järrel
Seal töuſeb kuldſe illuga.
Önnis! önnis! Amen! Amen!
Kes uſkus hingab Jezu nimmel,
Ta wöttab tedda ärrata;
Keig' pattuſt puhhastab,

Au, ellu walmistab,
Ei siis ial
Sa hinga teal,
Waid taewas seäl
Sind önsad terretawad teal.

Surma wodi jures.

Nenda kui lehhed pude pealt langewad,
nenda langeb innimenne hauda. Siiski on
meil üks rahhu aeg ota önja taewa sees. Önsad
on need, kes Issandas surredad, sest nem-
mad sawad iggawesse römu sisse, kus on pühha
römu öiskaminne löpmata, Amen.

Ühhe abbikasa pusärgi jures.

Wisit: Nüüd surru kehha mattame.

Üks paar on Jummal lahhutand
Ja sedda maia kurwastand,
Sest langend nüüd se kronike,
Mis olli armas meitele.

Ta kutsuti siit ilma seest
Ni mitme hädda, waewa käest.
Nüüd on tal parrem ellu seäl,
Kui selle öela ilma peäl.

Pea meidki kutsutakse siit,
Kus inglid mäng'wad kannelit

Seäl kõrge röömsa taewa sees,
Kui seisame Ta palle ees.

Se surma pääw on keigil ees,
Ei sest ei pease ükski mees,
Eht olgu suur eht wäikene,
Keif langeb mulla põrmusse.

Ühhe armsa sõbra pusärgi jures.

Wifil: Müüd hing'wad inimessesed.

Mo armsad wennad, öed,
Ei ligu minnu käed,
Ei kuled kõrwad ka,
Ei silmad ennam näe;
Mül taewa rööm on kää,
Müüd lahkund teitest iggawest.

Dh magga, wennakenne (öekenne),
Ei sind me' ennam näe
Siin ma peal ialge.
Sa jälle ükskord tõused,
Kui Jesus issi hüäd,
Kui tulleb kohtu mõistminne.

Siin Ma peal polle rahho,
Ei selget römu ellu,
Waid taewas römu paif.
Siin Ma peal juhtub hädda
Ja waewa, kurbdust, södda,
Seäl taewas on need lõpnud keif.

Oh magga wemakenne (öekenne)
Sa meie armukenne
So surma kambri sees.
Kül Jesu filmad näinud,
Mis sull' siin waewa teinud
Ja kui ja nutnud filma wees.

Papse püsärgi jures.

Wisil: So hing, oh Jesus, tehku mind.

So rahhu kamber otab sind,
Sa olled Jesu werre hind,
Siis hinga seäl sees rahhuga,
Sest muld peab mullaks minnema.

So waew on otfa löpnud nüüd
Kring kustatud ka sinnu süüd,
Sind taewas kattab Issa au,
Sest kidame ta tarfa nõu.

Meil süddames on kurwastus,
Sull' taewas selge rõmustus.
Ei so hing eennam himmusta
Siin hädda orgus ellada.

Sa Jesus sadad kurwastust,
Oh anna pühha kannatust,
Et keige kurwastusse sees
Sind austame süddames.

Papse hana jures.

Wifil: Müüd furnu tehha mattame.

Müüd minne waitse hauasse,
Sa Loja kallis seemneke,
Üks parrem mailm pärrib sind,
Sind wöttab wastu Jesu rind.

So ellu läts kui unneke,
So römud jäid keif ittesse;
Ei tunda se eest sanud ja,
Mis wöitlemist siin waewaga.

Sest ellu warra homnikul
Surm jo kui söbber tulli full'.
Ei te sul waewa siit mailm,
Ei päwa pallaw egga kül'm.

Ei kurwastand sind armastus,
Ei wihtand sind weel kaddetus,
Ei söbra wallu waewand sind,
Sa ollid siin kui pesfas lind.

Ei pat weel wöitlend sinnuga,
So hing jäi ellus riff'matta;
Ni wagga ja ni puhtaste
Sa läksid taewa römuisse.

Jäid emma sülle maggama,
Kui ingel ilma murreta.
Meid ellu koormand rängaste,
Kui fame hana warjule.

Ei maailm sind saand ähwarda,
Ei sinnu rahhu seggada.
Keik meie murred sinnu eest
Du Jeesus wötnud meie käest.

Kus olled nüüd, seal kaswad sa,
Seal kõnnid taewalistega.
Siin sinnu järrel nuttame,
Sa läksid Ingli seltsisse.

Ei meie melest kau sa
So lahke palle näuga.
Sa ellu palmid pakkud meil,
Ja hüäd: „Rahhu olgu teil!“

Alõnned surma salmikesed.

Wijil: Armas Jeesus, arwita.

Lahkub mo hing ihhu seest,
Siis mo waimu Jeesus wõttab,
Sadab omma inglifest,
Sellega Ta jure tõttab,
Seäl saan täieste keik nähha,
Mis ta mo eest wötnud tehha.

Paradis, Jerusalem,
Need on ussu wõidu kronid.
Pühha laps Immanuel,
Keik Sa mulle armust sowid,
Keik mo pattud mahha mattad,
Pulma kuega mind kattad.

Inglid terretawad mind,
Minnu ülle rõmustawad;
Silmad sawad näha Sind,
Pühhad hinged kummardawad
Sind, ja Sulle kitust towad,
Kolmford Halleluja laulwad.

Wisil: Oh ristirahwas, laulage.

Kül mõnui nuttab silma wees
Ja raske pattu pärrast.
Üks teine ellab rõnu sees,
Ei holi omma hingest.
Ei Summal lasse pillada,
Kui tahhad kurjast ellada
Ja pörgu teed käid julgest.

So ihhu rohhu sarnane,
Mis tänna alles kaswab,
Ei homme ennam leitage,
So muld se kehha kattab.
Kus jääb hing ilma usfuta,
Kui Jesus sul ei ankruks sa
Ja sinnu eest ei wasta?

So sõbrad sinnuft lahkuwad,
Kui sinnu hauda näwad,
Ja koju pole ruttawad,
Sind pea unustawad.
So ihhu külma hauda jääb,
Hing usfuga siit taewa lääb,
Kus Jesus so eest kostab.

Papse surma laul.

Wisil: Mo ellu Kristus isst.

Mits tahhad kurwaks miina,
Et pean lahtuma?
Ma lähhen röömsast siina,
Kus Jesus läinud ka.

Urge mo pärrast nutke,
Mo armjad wannemad,
Waid tännu anda wötke,
Kes mo eest kannatand.

Mis wöib mul mailm anda
Keige ta warraga?
Ta piiab agga neelda
Mind ja ka eksita.

Mis Jesus teeb, on hea,
Ei wastu panne ma.
Ta kattab, seäl mo pea
Se wöidu kroniga.

Nüüd Summalaga jättan,
Ei teie film mind näe,
Ja Jesu hólma ruttan,
Kus öige ellu käre.

Wisil: So hing, oh Jesus, tehtu mind.

Meil tekond on jo filma ees,
Ei polle asset ilma sees.
Pörm pörmu peab minnema,
Hing ihhust ärra lahtuma.

Se on meil selgest teada ka,
Et üksford peame surrema.

Sest Jummal kutsub tänna siit,
Mi õigid kui ka pattusid.

Surm wõib meil tulla äkkiste,
Kui meie meel ei mötlege;
Üks uppub ärra merresse
Ja teine kutsub tullesse.

Sepärrast pallun allati,
Mind aita surma tunnini,
Et kui ma surren, olle Sa
Mo ainus hinge pärria.

Kui seddawisi mötlen ma,
Siis wõin ka surra römuga;
Eh! surgu koddu, wäljal ka
Kus surren, seäl on sinu ma.

Pusärgi pannemisse jures.

Armsad hinged! Meie ellame siin Ma peal,
mitte sellepärrast, et agga ellu päwad möda
lähheks ja wimati surm kätte tulleks, waid et
meie ennast iggawesse ellu jauks walmistaks
ja sedda ka kätte saaks. Kes sedda on tund-
nud, selle järrel ellanud ja furnud, se on õigel
wisil siit ilmast lahkunud. Olgu ka kül, et
meie omma ellu olleks filma weega ilma peal
eddasi aeanud, siiski same surma wodi peal
omma ellu päiwadest römuga tunnistama nago

Tawet: „Mõrid on mul armsa paikade peale langenud, ka on se pärris osja illus mo melest.“
(Tawet. 1. 16, 6.)

Õnnis on se hing, kes sedda omma surma wodi peal wõib tunnistada; õnnis ka sesinnane, sedda nüüd püsärgi panneme, kui Taweti tunnistus ka temma tunnistus surma tunnil on olnud. Küllab olli temmal ka raske armsaist ommaistest lahkuda, agga süiski kui ta Jummal armu peale mõtles, olli temmale armas surra. Kes sureb, seisab nago mäe otsas, kust temma wõib taggasi wadata, selle tee peale, mis ta ilma lanest on läbbi läinud, ja wõib ommad filmad tõsta selle ue Jerusalemma pole, selle illu temmale jubba laugelt filma paistab. Ja kui sesinnane hing, taggasi watis omma ellu tee peale, siis pididi südda täis litust ja su täis öiskamist ollema. Eks anna ta terwe ellu aeg tunnistust Jummal armust ja heldusest? Ja ta pididi surma tunnil tunnistama, et Jummal tedda imme wisil süit ilma lanest on läbbi saatnud, tedda keige kurja ja kahju eest hoidnud. Kui saggedaste on ta himmus tanud sada, mis hingele olleks kahjuks olnud, agga Jummal on sedda keelnud; kui mittu kord on, mis ta isse ommale kahjuks arwas, temmale õnneks ja õnnistusjeks olnud. Keif se rist ja willetsus on selge õnnistus olnud, kellega Jummal ta hinge taewa pole tõmmas.
— Illus, oh wägga illus peab selle pärris

osja ollema, kes õnaste sureb, sest ta pärib
keige pühhadega, mis Jummal neile on tõuta-
nud, kes temma sisse uskwad ja kedda temma
Poeg pattust puhtaks on pesnud. Siin Ma
peal on tänna se, homme teine luggu; tänna
ehk öiskab so südda ja homme ja nuttab. Nüüd
lähhad ja pimmedast orrust läbbi, ja siis seisad
mäe otsas, kus keik so hädda jalge alla on
pandud. Jah illus ja armas on siis so pärris
osja ja jääb ka sul iggaweste, egga ei wõi
legi sedda so käest ärra wotta, Amen.

Witil: Oh Jeesus, Sinnu wallu.

Mo hinge põhjas hiilgab
So nimmi ning So rist;
Sest mo hing röömsast tõttab
So jure Jeesus Krist.
Oh näita ennast mulle
Sesamma pallega,
Mis risti peal Sull' olli,
Kui mo eest surrid Sa!

Ma lään Salemi liina,
Kus Jeesus minnu ön;
Mull' toidust annab ilma,
Kus ellu hallik on.
Mo ihhu maggab muldas,
Kust ta sai lodud ka,
On waiklikult siin ootmas,
Kunni saab tõusema.

Juhhataja.

Lehhe kiltg.

Pühhapäwa hommiko laul	3
Pühhapäwa öhtu laul	8
Esmapäwa hommiku laul	10
Esmapäwa öhtu laul	12
Teisipäwa hommiku laul	14
Teisipäwa öhtu laul	16
Reßknäddala hommiku laul	18
Reßknäddala öhtu laul	20
Neljapäwa hommiku laul	21
Neljapäwa öhtu laul	23
Rede hommiku laul	25
Rede öhtu laul	27
Laupäwa hommiku laul	28
Laupäwa öhtu laul	30
Haige innimesse palwe	33
Surreja öhkamissed	35
Palwe ühhe surreja eest	36
Surnu jures laulda	37
Surma wodi jures	38
Ühhe abbitasa pufärgi jures	38
Ühhe armsa söbra pufärgi jures	39
Lapse pufärgi jures	40
Lapse hana jures	41
Mönned surma salmiffesed	42
Lapse surma laul	44
Pufärgi pannemisse jures	45

